

skal lægen give landslægen eventuelle oplysninger af værdi for opsporingen af smitekilden.

VI. Tilsigelse fra landslægen samt tvungen fremstilling og undersøgelse.

§ 11. I de i § 10 a og b omhandlede tilfælde og i øvrigt, når en person med føje mistænkes for at være smittespreder, giver landslægen på en dertil bestemt blanket vedkommende skriftligt pålæg om at møde til nærmere fastsat tid hos sig eller hos en visiterende læge eller at levere skriftligt bevis for, at en anden læge har overtaget undersøgelsen og behandlingen.

§ 12. Når pålæg, som landslægen har meddelt nogen om at lade sig underkaste undersøgelse og behandling, ikke efterkommes, skal fremstilling for en læge ske ved politiets foranstaltning efter anmodning fra landslægen.

Stk. 2. I de i § 10 c nævnte tilfælde søges smitekilden opsporet af landslægen, om nødvendigt i samarbejde med politiet. Når smitekilden er opsporet, går landslægen frem efter reglerne i § 11.

§ 13. Når nogen med føje sigtes for de i borgerlig straffelovs §§ 199, 200, 228, 229, 233, 256, 257 og 259 omhandlede forbrydelser eller for overtrædelse af nogen af de i de gældende politivedtægter indeholdte bestemmelser om modarbejdelse af offentlig usædelighed, såvel som når nogen i henhold til § 12, stk. 1, fremstilles for en læge af politiet, kan vedkommende undersøges for kønssygdom; modsætter den pågældende sig at blive undersøgt, kan undersøgelsen finde sted ved politiets foranstaltning efter bestemmelse af retten, såfremt der findes tilstrækkelig anledning dertil.

Stk. 2. De i denne paragraf omhandlede lægeundersøgelser foretages af landslægen eller en visiterende læge, eventuelt af en dertil særlig antagen læge. Den person, der skal undersøges, har ret til at kræve sig undersøgt af en læge af vedkommendes eget køn, for så vidt en sådan findes på stedet og er villig til at foretage undersøgelsen.

VII. Indlæggelse på sygehus.

§ 14. For så vidt det under de givne forhold af hensyn til smittefaren eller særlige forhold ved behandlingen må anses for nødvendigt, at en person indlægges på sygehus til undersøgelse eller behandling for kønssygdom, er han uden hensyn til hjemsted, og uanset om han har evne til selv at bекoste sygehusopholdet, berettiget til at blive behandlet for kønssygdommen på et sygehus for offentlig regning.

§ 15. Tvangsindlæggelse på sygehus til undersøgelse eller behandling for smitsom kønssygdom kan om fornødent ved politiets foranstaltning ske:

a) når en patient har gjort sig skyldig i grov eller gentagen forsømmelse ved gennemførelsen af den af en læge påbudte behandling, herunder når han ikke overholder de af lægen givne pålæg eller forskrifter til forebyggelse af smitte,

b) når en person med føje mistænkes for erhvervsmæssigt at udøve utugt og er sigtet for overtrædelse af gældende bestemmelser om modarbejdelse af offentlig usædelighed, og

c) når ganske særlige omstændigheder, f. eks. den pågældendes mentale tilstand, tidligere vandel eller erhverv, giver grund til at tro, at sygdommens overførelse til andre ikke på betryggende måde kan påregnes forebygget uden sygehusindlæggelse.

Stk. 2. Spørgsmål om tvangsindlæggelse afgøres af landfogden (politimesteren). Når indlæggelse ikke sker efter en begrundet indstilling af en læge, der varetager undersøgelsen og behandlingen for offentlig regning, skal der, forinden landfogden (politimesteren) træffer afgørelse i sagen, foruden begrundet indstilling fra vedkommende læge om indlæggelsens nødvendighed, indhentes erklæring fra landslægen.

Stk. 3. Træffes der i henhold til foranstående bestemmelser beslutning om tvangsindlæggelse på sygehus af en person, skal spørgsmålet om indlæggelsens lovlighed på begæring af den pågældende selv eller den, der handler på hans vegne, forelægges retten til afgørelse i overensstemmelse med retsplejelovens kap. 43 a. Politiet skal samtidig med meddelelsen om sin beslutning gøre vedkommende bekendt med adgangen til at forelægge spørgsmålet for retten.